

Jeg må sige, at jeg desværre endnu ikke selv har haft mulighed for at deltage i en valgobservation for OSCE, hvad jeg gerne ville og håber at komme til at gøre inden for de kommende måneder, men både hr. Kristian Pihl Lorentzen og ikke mindst hr. Jens Christian Lund har gjort et fremragende arbejde ved at deltage i den type aktiviteter, som jeg håber selv at kunne være med til at følge op på. Jeg synes, at det er vigtigt.

Kl. 14.10

Jeg havde selv den fornøjelse, om jeg så må sige, sidste år at få OSCE's parlamentariske forsamling til at vedtage, at landene kraftigt skulle tage afstand fra CIA's hemmelige flyvninger med terrorister, som ender på Guantánamo.

Det var et forslag, som jeg selv stillede på det årlige møde i Bruxelles, og det blev vedtaget, på trods af at de danske regeringspartiers deltagere i forsamlingen aktivt stemte imod det. Så det lykkedes dog. Jeg tror, at de fleste i virkeligheden syntes, at vedtagelsen var o.k. Det skal vi selvfølgelig arbejde videre med på det kommende møde i OSCE.

Så vil jeg sige noget om den styrke, man kan have i en organisation som OSCE. Når man går ind og bruger den til dialog og kritik og rejser spørgsmål og beder andre lande om at forbedre deres indsats på nogle områder, så kræver det jo, at man selv gør det samme. Hvis ikke man selv går foran med det gode eksempel, så er ens kritik af andre jo mildest talt hyklerisk.

Når OSCE, som de gjorde sidste sommer, sendte en rapport til Danmark, hvor de siger, at der er en lang række forhold vedrørende behandling af udlændinge og i særdeleshed muslimer i Danmark, der er kritisable, så er det altså meget flovt, at regeringen – i stedet for åbent at tage den debat – gemmer rapporten for offentligheden i 8 måneder.

Jeg ved godt, at jeg et par gange heroppefra har hørt, at den kunne jeg bare have bedt om, og at det er længe siden osv. Det ved jeg ikke. Jeg har kigget alle de steder, hvor jeg modtager post elektronisk, om jeg kunne se et sted, hvor jeg skulle have kunnet modtage rapporten. Det kan jeg ikke finde, det kan ikke findes.

Det er muligt, at jeg engang i mine store bunker af post har fået et brev, men jeg erindrer det ikke. Men jeg ved i hvert fald, at alle de andre millioner danskere aldrig har hørt om den rapport, aldrig. Der er ingen aviser, der har hørt om den. Der er ingen, der har kunnet tage fat i, at der her var en rapport, som kunne være interes-

sant at debattere og måske ændre politik på baggrund af. Det er flovt.

For hvis det var Hviderusland, der havde gjort det samme med en rapport, vi helt berettiget havde sendt til dem, om, at de behandlede deres mindretal dårligt og ikke gjorde, som de skulle, så havde vi himlet op alle sammen. Både udenrigsministeren og statsministeren og Folketinget havde himlet op og sagt, at det da er for galt med Hviderusland og det styre, og at det bare er symptomatisk, for sådan er de i det land.

Men når det gælder Danmark og der kommer kritik af Danmark, så er det bedst at gemme den væk. Så gemmer man den væk i 8 måneder. Så gemmer man den så grundigt væk, at Venstres ordfører, ikke her i dag, men i udlændings-spørgsmål i øvrigt, fru Irene Simonsen, da den kommer frem, siger: Jamen det er jo en gammel rapport.

Så kommer kritikken endelig frem, fordi der er nogle, der borer i det, og vi skal måske bruge den en dag i en debat 8 måneder senere. Så kan man sige, at det er for lang tid siden, og at det ikke har nogen interesse. Derfor har man ikke nogen debat.

Derfor vil jeg også godt sige til regeringspartiernes ordførere, der siger, at de gerne vil have debatten: Man lagde jo ikke op til debat. Det var først, da oppositionen tog rapporten ind i diskussionen, at den overhovedet kom frem. Man ønsker ikke den diskussion.

Vi ved fra hele Muhammedsagen, at diskussionen om de problemer, vi åbenlyst har med, hvordan vi behandler udlændinge her i landet – store dele af offentligheden med nogle partier i spidsen, herunder Dansk Folkeparti, lægger muslimer for had – tør regeringen simpelt hen ikke tage. Hvis de bliver tvunget til at tage den, prøver de at trykke den ned.

Det er det, vi har set i den her sag, og det så vi også i Muhammedsagen. Der kom en henvendelse fra ambassadører om, at der er et problem for Danmark: Kunne vi ikke tage og debattere det? Og der kom to breve fra OSCE til regeringen, der sagde, at her er et problem, og I er nødt til at kigge på det og overveje, om I kan ændre politik, eller hvad I kan gøre.

Man sagde, at det ville man ikke, og det møde, ambassadørerne ønskede med statsministeren, blev bare afvist. Vi ved alle sammen, hvordan det så gik, at da vi ikke fik taget problemet op, da vi ikke fik debatteret, og da vi ikke tog mødet med dem, der gerne ville snakke med os om problemet, da vi ikke lyttede til dem, der ad-